

Neděle 19.5.2013 – Sbor Církve bratrské v Praze 3
(neděle svatodušní)

Nu 11,29: „*Kéž by všechen lid Hospodinův byli proroci! Kéž by jim Hospodin dal svého ducha!*“

Před týdnem se v Brně konala celocírkevní a také česko-slovenská konference CB. Během jednání a rozhovorů jsme měli možnost přemýšlet nad tím, kam jako církev a sbory směřujeme a kam bychom směřovat měli. Co bychom si nejvíce přáli pro Církev bratrskou anebo pro náš sbor na Žižkově? Co nejvíce potřebujeme? Dnešní příběh je určitou „nápovědou“. Nepotřebujeme v církvi a ve sborech postavy prorockého formátu? Nepotřebujeme křesťany plné Ducha svatého? To budou naše dnešní otázky.

1. Mojžíšovo trápení a Boží odpověď

Biblický příběh nás vede do staré doby. Izraelci jsou na cestě z Egypta do zaslíbené země. Nedávno utíkali z egyptského otroctví a radovali se z toho, jak je Bůh vysvobodil. Na dlouhé cestě pouští nadšení ze svobody rychle vyprchalo a některé věci jim začínají vadit. Především si stěžují na chudý jídelníček. Nadávají kvůli tomu Mojžíšovi a ten je z toho nešťastný. Řeší to se svým Bohem-Hospodinem a nejraději by od toho všeho utekl. Uvědomuje si, jak nezvládá tu dlouhou karavanu Božích poutníků. „*Nemohu sám unést tento lid, je to nad mé síly. Raději mě zabij, abych se nemusel dívat na své trápení.*“ To je výkřik zoufalství a projev naprosté bezmoci. Pán Bůh v tom Mojžíše nenechal. Řeší to systémově a navrhuje mu, aby povolal do vedoucího a správcovského úkolu 70 starších, zkušených a osvědčených mužů. A aby bylo jasné, že to není Mojžíšův nápad, ale Boží opatření, bere Bůh od Mojžíše část daru Ducha a rozdává ho mezi nové pracovníky. Mojžíš nemá zůstat na všechno sám, „břímě lidu“ s ním mají nést další muži. (Nu 11,17)

Sotva Pán Bůh rozdal novým služebníkům svého Ducha, ti začali prorokovat. Dva z těch vyvolených to ovšem ke stanu setkávání nějak nestihli. Přesto si je díl Božího ducha našel tam, kde zrovna byli. Také oni prorokovali a některé lidi to hodně vyděsilo. Spěchají s tou zprávou k Mojžíšovi, aby snad zabránili zmatku. Když to slyší mladičkový Jozue, Mojžíšův pomocník, reaguje trochu zbrkle a prosí: „*Mojžíši, můj pane, zabraň jim!*“ Na to zkušený vůdce odpovídá „*Kéž by všechen Hospodinův lid byli proroci! Kéž by jim Hospodin dal svého ducha!*“ (v. 29). Mojžíš věděl už kdysi dávno, že dar Božího Ducha je pro život věřících a jejich službu obrovskou pomocí. Věděl, že bez Božího Ducha a jeho působení se v Izraeli a v Božím díle nic nepohne... Proto odpovídá: „*Čím více, tím lépe, ať prorokují třeba všichni!*“

2. Kristova církev a dar Ducha svatého

Dnes je *svatodušní neděle*. Spolu s Kristovou církví po celém světě si připomínáme, že 50 dní po vzkříšení Ježíše Krista Bůh splnil svůj slib a seslal na Ježíšovy učedníky svého Ducha. Nikdo z křesťanů přesně nevěděl, co je o letnicích čeká. Ale když dostali dar Ducha svatého, zvládli obrovský úkol, kázali lidem jasné evangelium a díky tomu během krátké doby uvěřily v Ježíše Krista tisíce lidí. Bůh v Duchu svatém přišel křesťanům na pomoc, aby nezůstali na Boží dílo, na předávání evangelia sami. Tehdy se taky děly zajímavé věci! Apoštolové a křesťané přijali v daru Ducha odvahu k vyznávání Ježíše Krista a zvláštní dar srozumitelné řeči pro tisíce poutníků, kteří byli tehdy o svátcích v Jeruzalémě. Některým to připadalo, jako kdyby byli

Ježíšovi učedníci opilí. Ale jejich radost, odvaha a nadšení nebyly z vína, nýbrž z Boha, z Ducha svatého. Tehdy se díky působení Ducha svatého zrodila Kristova církev.

Když v dnešní době čteme o jejich začátcích, o Božím mocném působení, o tom, jak se lidé rozhodovali pro Krista a jak se nechali ve všech věcech vést Duchem svatým, tají se nám u toho dech. Možná si říkáme, že bychom něco takového potřebovali i my. Podobné Boží působení, obživení a probuzení z Ducha svatého.

3. Cesta k plnosti Ducha svatého v křesťanově životě

Jak si to přál Mojžíš? „*Kéž by všechen lid Hospodinův byli proroci!*“ Nepřehnal to trochu? Umíme si to představit? Jak by to vypadalo, kdyby všichni Izraelci měli Božího Ducha a byli proroky? Když se podíváme na Mojžíše, Eliáše, Samuele nebo Jana Křtitele, vidíme, že proroci to jsou lidé cele oddaní Bohu, kterým jde o Boží zájmy a Boží slávu. S takovými lidmi by to měl Mojžíš jednoduché. Každý z toho obrovského zástupu Boží církve by se nechal vést Duchem svatým a na cestě do zaslíbené země by dělal to, co chce Pán Bůh.

Je zajímavé, že podobně jako Mojžíš uvažuje také apoštol Pavel. Ten vysvětluje křesťanům v Korintu, že tím nejvzácnějším a nejdůležitějším darem pro církev Ježíše Krista je dar prorockví. Jako křesťané jsou ovšem Korintští v úplně jiné situaci než Izrael na poušti. Křesťané, všichni, kdo patří Ježíši Kristu, mají dar Ducha svatého. Je to Boží milost, velká výsada i výzva a odpovědnost zároveň. Boží Duch vede křesťany do Ježíšovy blízkosti, připomíná Boží pravdy a ukazuje cestu. Prorocký dar podle Pavla je slovem k duchovnímu užitku věřících, ve kterém nechybí „*napomenutí i povzbuzení*“ (1K 14,3), je to slovo „*k užitku církve*“ (1K 14,4). Za takový dar se máme modlit a takový potřebujeme také u nás. Proto můžeme říct, že Mojžíšovo přání není vůbec „úletem“, ale vystihuje bídu Izraele i duchovní potřebu Kristovy církve. Taková plnost Ducha a prorocká odevzdanost Bohu pomáhá věřícím ve všech situacích, do kterých se mohou dostat.

Je to opravdu na našich životech vidět, že máme v srdci Ducha svatého? Má to být vidět v nějaké duchovní extázi? V ohnivém projevu na kazatelně? Někdy taky. Ale především v každodenním životě, na každém kroku: křesťan plný Ducha svatého se ptá na Boží vůli, ví, kam ho Bůh vede a sám tam jde, protože chce svým životem oslavit Boha. V křesťanském sboru plném Bohu oddaných lidí mají kazatelé a starší snazší úlohu: lidé se nechávají vést Duchem svatým *k horlivosti* pro Boží věci, *k poddanosti* Božím slovu a *k lásce* k Ježíši Kristu i k bližním. Takovým lidem záleží na tom, aby se líbili Bohu, aby se děla Boží vůle a aby Bůh byl oslaven. Takoví věřící řeší své věci podle biblických pravidel a principů. Vidí, kde je jejich místo ve sborové práci a ochotně se do ní zapojují. Že nejsou všichni křesťané tak daleko? To je pravda. Většinou nám *chybí plnost Ducha svatého* a s ní opravdovost, horlivost a oddanost pro Ježíše Krista. *Naše nouze* je v tom, že *jsme plni sami sebe*, že moc nedáme na vedení Ducha svatého a že jeho působení ignorujeme. Spíše se řídíme tím, co považujeme za rozumné. Pán Ježíš Kristus šel kvůli nám cestou smrti a pak vstal z mrtvých, aby nás přivedl k novému životu a k plnosti Ducha. Proto se potřebujeme za to modlit a volat k Bohu jako Mojžíš! Proto se potřebujeme vracet v pokání k Němu, nechat nově naplnit Duchem svatým a dovolit, aby nás mohl Pán Ježíš měnit. Tak můžeme nejlépe oslavit Boha a přiblížit lidem Boží lásku. Na této cestě se přiblížíme k obrazu Kristovy církve, ve které mají přednost Boží plány, cíle a zájmy, ve které je Pánem Ježíš Kristus. V takovém prostředí lidé přicházejí k víře, protože je přemáhá Boží milost a mocná přítomnost Ducha svatého. **Bronislav Kaleta**